

Pitomá otázka aneb Dětem do ucha, aby rodiče neslyšeli

Z textů Jana Skácela ze sbírky Jedenáctý bílý kůň

Znám otce, který povoluje svým dětem dvě „pitomé“ otázky týdně. Sdělil mi to s povzdechem. Víc nemůže. Na víc nestačí. Absolvoval jen jednu vysokou školu.

I tak je z toho dost utrápený. Ale děti ho milují pozornou a shovívavou láskou. Za to, že byl tak rozumný a protože to má těžké.

Vyprávěl mi, že pro tyhle otázky určil sobotu. Neděli si bere na rozmyšlenou. Někdy požádá o prodloužení lhůty do úterka. A někdy se také poddá.

Třeba: „Tati, proč má slečna na kovové koruně plochá ňadra?“

Vzdal to v úterý večer ve 20.30, protože to už musí děcka do postele. A zeptal se docela pitomě:

„Tak teda proč?“

„Aby se vešla do automatu.“

Rekl, že dobře. Tu noc nemohl usnout. Děcka spala znamenitě a snilo se jim o bílém slonu, který měl místo chobotu zlatou růží.

Závidím těm dětem. Taky mám občas na jazyku „pitomé“ otázky. Život mně k nim vede. Skoro každý člověk přechovává v sobě nějaké to „pitomé“ optání. Taky bych rád jednou spal blaženě, taky bych chtěl, aby se mi zdálo o bílém slonu se zlatou růží místo chobotu. Místo toho se v noci převaluju v posteli, muchlám prostěradlo, nemohu usnout. A v mozku mi rostou otázky „pitomé“ jak kaktusy, šeptám je ovšem dětem do ucha, aby rodiče neslyšeli.

Nedávno jsem u jednoho chlapce zahlédl malý notýsek. Vyptával jsem se a on se zapýřil jako básník, kterému se díváte přes rameno do remingtonky. Potom mne zatáhl do kuchyně. Tam se ukázalo, on mi to ukázal, že si založil jakousi třídní knihu pro oba své rodiče. Uděluje jim v ní křížky a hvězdičky, zapisuje si jejich chování, všechno velikými, zřetelnými tiskacími písmeny. Na tvrdá a měkká i a y moc nedbá. Není formalista.

Listoval jsem se zájmem v notýsku a našel všelijaké půvabné zápisy. Například: „ Úterí. Tatínek řval. Maminka hodná.“

Následovalo několik stránek vyplněných abstraktním uměním. Pak přišel další soud: „Pátek. Tatínek zase řval. Maminka bila hodná.“

Zeptal jsem se ho opatrně, proč si nezaznamenává datum. Podíval se na mne překvapeně a prohlásil:

„To bych přece zapomněl, že to bylo úterí.“

Neděle přinesla jistou změnu:

„Vílet. Tatínek hodný. Maminka taky hodná.“

Chtěl jsem listovat dál, když tu vrzly dveře a on bleskurychle schoval zápisník pod kredenc. Za chvíli byl vzduch zase čistý.

Omluvil se lapidárně:

„Kdyby to četli, tak by řvali oba“

Jitka Tomešková
Gymnázium Židlochovice
I. kategorie